Dosarul nr. 2-12604/2025
(2-25083528-12-2-12062025-1)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

13 noiembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Cazacu Grigorii
grefier Burghelea Diana

examinînd în ședință publică cererea de chemare în judecată depusă de Badicico Petru împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind încasarea prejudiciului moral de 46 000 Euro rezultat din deținerea în condiții de detenție contrare art.3 CEDO, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 450 lei,

a c o n s t a t a t :

Argumentele participanților la proces.

Badicico Petru a intentat acțiune împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind încasarea prejudiciului moral de 46 000 Euro rezultat din deținerea în condiții de detenție contrare art.3 CEDO, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 450 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că reclamantul are calitate procesuală activă, fiind victima directă a încălcării dreptului garantat de art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, constatat deja printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Conform art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă şi art. 19 Cod civil, orice persoană lezată într-un drept recunoscut de lege are dreptul de a cere repararea integrală a prejudiciului.

Menționează că pârâtul Ministerul Justiţiei al Republicii Moldova - este desemnat legal ca reprezentant al statului în litigiile privind repararea prejudiciilor cauzate prin faptele autorităţilor publice, inclusiv ale administraţiei penitenciare. Prin urmare, este legal introdus în proces, în conformitate cu art. 16 alin. (1) Cod de procedură civilă.

Afirmă că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din 30.09.2024, rămasă definitivă prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Bălţi (Nord) din 12.02.2025, s-a constatat că reclamantul a fost deţinut timp de 240 zile în condiţii contrare art. 3 CEDO, în Penitenciarul nr. 13 Chişinău şi Penitenciarul nr. 17 Rezina. Printre nereguli se numără

supraaglomerarea, condiţiile sanitare precare, alimentaţia inadecvată, lipsa aerisirii şi accesului la apă potabilă ect, aspecte care au fost calificate drept tratamente inumane şi degradante. Aceste deficienţe structurale şi continue au fost calificate de instanţele competente drept tratamente inumane şi degradante, ceea ce confirmă nu doar existenţa unei încălcări grave a drepturilor fundamentale, ci şi realitatea şi gravitatea suferinţelor morale provocate reclamantului, în mod direct şi continuu.

Menționează că prin decizia irevocabilă a Curţii de Apel Bălţi din 12.02.2025, s-a constatat că reclamantul a fost deţinut 240 de zile în condiţii inumane, contrare art. 3 CEDO, iar în temeiul art. 123 alin. (2) CPC, aceste fapte nu trebuie dovedite din nou, fiind obligatorii pentru instanţa de judecată sesizată în prezenta cauză civilă.

Potrivit art. 3 CEDO şi art. 24 din Constituţia Republicii Moldova, „Nimeni nu poate fi supus torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”.

De asemenea, art. 16 din Constituţie prevede obligaţia statului de a respecta şi ocroti persoana, în speţă, statul nu a asigurat respectarea acestor garanţii fundamentale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a condamnat în repetate rânduri Republica Moldova pentru condiţiile de detenţie, acordând compensaţii semnificative în cauze similare (Boicenco versus Republica Moldova - 46.000 EUR; Gurgurov versus Republicii Moldova - 45.000 EUR; Buzilov versus Republica Moldova - 30.000 EUR ş.a.).

Declară că art. 13 CEDO, în coroborare cu jurisprudenţa CtEDO - reclamantul nu are la dispoziţie o cale eficientă pentru a obţine în mod prompt şi adecvat reparaţia, ceea ce justifică sesizarea instanţei civile.

Astfel solicită reclamantul încasarea din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiţiei, în contul reclamantului Badicico Petru *****, *****, IDNP: *****, a sumei de 46.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral, precum și încasarea sumei de 450 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa de stat şi taxa de timbru;

În ședința de judecată reclamantul nu s-a prezentat, fiind citat legal.

În ședința de judecată reprezentantul pîrîtului Ministerului Justiției al Republicii Moldova a solicitat respingerea acțiunii din motivele invocate în referință.

Astfel a menționat că în acest sens, pretenţiile reclamantului, formulate în prezenta cerere de chemare în judecată, urmează a fi examinate prin prisma şi în concordanţă cu cuantumul expres prevăzut de lege pentru asemenea situaţii, astfel, încât nivelul de despăgubire să fie rezonabil şi proporţional.

Susține că potrivit art. 473^4 alineatele (3) şi (4) din Codul de procedură penală, în cazul în care se constată că plângerile deţinuţilor referitoare la condiţiile de detenţie sunt întemeiate, judecătorul de instrucţie trebuie să ofere acestora despăgubire echitabilă pentru fiecare zi de detenţie în aceste condiţii. Respectiv, judecătorul de instrucţie are la dispoziţie două forme distincte de compensare a prejudiciului cauzat pentru detenţia în condiţii precare şi anume: reducerea pedepsei şi/sau acordarea unei despăgubiri băneşti. Subsecvent, alin. (6) specifică că persoanele condamnate la detenţie pe viaţă nu pot solicita, cu titlu de despăgubiri, reducerea pedepsei, dar pot înainta o acţiune civilă.

Astfel, a doua formă de despăgubire presupune încasarea, în favoarea deţinutului, a sumei băneşti în mărime de până la 2 unităţi convenţionale (art. 4734 alin. (5) din Codul de procedură penală), pentru fiecare zi în care persoana a suferit încălcarea condiţiilor de detenţie, precum şi a costurilor şi cheltuielilor aferente.

Declară că potrivit încheierii Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 30 septembrie 2024, prin urmare fiind constatat faptul că reclamantul a fost deţinut în condiţii contrare prevederilor art. 3 CEDO.

Prin acţiunea formulată, reclamantul solicită acordarea sumei de 46 000 (patruzeci şi şase mii) euro cu titlu de despăgubire, indicând asupra faptului că această sumă ar asigura o compensaţie echitabilă şi rezonabilă a prejudiciului suferit.

Afirmă că, simpla constatare a încălcării art. 3 CEDO, nu presupune automat acordarea de despăgubiri dacă nu este dovedit prejudiciul.

Mai mult decât atât, potrivit hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 9 din 09.10.2006, cu privire la aplicarea de către instanţele de judecată a legislaţiei ce reglementează repararea prejudiciului moral, obligaţia de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferinţe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanţe şi în baza căror acţiuni/inacţiuni i-au fost cauzate suferinţe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea. Or, reclamantul nu a prezentat probe justificative care ar demonstra circumstanţele suferinţelor pretinse ca fiind cauzate, toate argumentele invocate, întru motivarea pretenţiei de încasare a despăburii solicitate, purtând un caracter strict formal, prin urmare, reclamantul Petru Badicico, nu a prezentat nicio probă directă care să demonstreze suferinţa morală invocată, totodată nu sunt anexate rapoarte psihologice, medicale, documente care să reflecte impactul negativ al condiţiilor de detenţie.

Menționează că în lumina celor învederate, instanţele naţionale sunt în măsură să aprecieze în mod concret condiţiile de detenţie a persoanelor deţinute şi să stabilească cuantumul despăgubirii acordate pentru repararea prejudiciului moral cauzat de condiţii care aduc atingere demnităţii umane. O astfel de evaluare trebuie să se efectueze în conformitate cu practica naţională şi trebuie să ţină cont de nivelul de trai al ţării în cauză, chiar dacă astfel se ajunge la acordarea unor sume mai mici decât cele pe care Curtea le-ar fi acordat în cauze similare [Shmelev şi alţii împotriva Rusiei (dec.), nr. 41743/17 şi alte 16, pct. 91, 17 martie 2020, cu trimiterile citate acolo, Bizjakvs. Slovenia, cauza Mandic şi Jovic împotriva Sloveniei, cauza Stella şi alţii vs. Italia, cauza Domjân vs. Ungaria].

În aşa fel, pentru fiecare caz în parte, judecătorul, la stabilirea cuantumului despăgubirii, urmează să ia în considerare perioada în care reclamantul a fost supus condiţiilor de detenţie precare, această durată fiind un factor important în aprecierea prejudiciului moral suferit de persoana în cauză.

Susține că la capitolul despăgubirii solicitate de reclamant, în raport cu perioada constatată de deţinere în condiţii precare, precizăm că nu este argumentată solicitarea privind încasarea sumei respective, în situaţia în care legea prevede încasarea în favoarea

condamnatului a sumei băneşti în mărime de până la 2 unităţi convenţionale pentru fiecare zi în care condamnatul a suferit încălcarea condiţiilor de detenţie, totodată, pe marginea despăgubirii solicitate, indică că mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându-se în considerare: suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice.

În acest context, notează că prin noţiunea de prejudiciu moral se înţeleg suferinţele psihice sau fizice cauzate prin acţiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparţin persoanei din momentul naşterii sau la bunurile dobândite prin lege (viaţa, sănătatea, demnitatea şi reputaţia profesională, inviolabilitatea vieţii personale, secretul de familie şi personal).

În rezultat, solicită Ministerul Justiției al Republicii Moldova, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată. Cadrul normativ pertinent.

Audiind părțile, studiind materialele anexate la dosar în raport cu prevederile legale, instanța de judecată va *admite parţial* cererea de chemare în judecată, din următoarele considerente.

În ședința de judecată s-a constatat că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 30 septembrie 2024, s-a admis plângerea condamnatului Badicico Petru împotriva administraţiei instituţiei penitenciare referitoare la condiţiile de detenţie care, conform jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, afectează drepturile condamnatului, garantate de art.3 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. S-a constatat faptul că condamnatul Badicico Petru a fost deținut în Penitenciarul nr. 13 Chișinău și Penitenciarul nr. 17 Rezina în perioada din 12.12.2023 pînă la data de 08.08.2024 (data examinării plângerii), o perioadă de 240 zile, în condiții contrare prevederilor art.3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale. S-a explicat condamnatului Badicico Petru ***** că în corespundere cu prevederile art.473/4 alin. (6) CPP, poate înainta o acțiune civilă. Nefiind de acord cu soluția instanței, directorul adjunct al Penitenciarului nr. 17 Rezina, Vitalie Cuiban, în termen a contestat încheierea sus-menționată cu recurs și a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 30 septembrie 2024, cu pronunțarea unei hotărîri noi prin care plângerea condamnatului Badicico Petru, privind aplicarea prevederilor art. 473/4 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca fiind neîntemeiată şi nefondată.

Totodată, prin decizia Curții de Apel Nord din 12.02.2025 recursul directorului adjunct al Penitenciarului nr. 17 Rezina, Vitalie Cuiban declarat împotriva încheierii Judecătoriei Orhei sediul Rezina din 30 septembrie 2024, privind admiterea plângerii condamnatului Badicico Petru înaintată împotriva administrației instituțiilor penitenciare referitor la condițiile de detenție care conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, afectează drepturile condamnatului, în baza art.3 din Convenția

pentru apărarea drepturilor și a libertăților omului, se respinge ca nefondat, încheiere care se menține fără modificări (f.d. 9-15).

În conformitate cu art. 117 din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audiovideo, din concluziile experţilor. Probele obţinute cu încălcarea legii nu au putere de probaţiune şi nu pot fi puse de instanţă în temeiul hotărârii.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă al RM, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. 32. Potrivit art. 130 din Codul de procedură civilă al RM, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.

În conformitate cu art. 137 din Codul de procedură civilă, se consideră înscris orice document, act, convenţie, contract, certificat, scrisoare de afacere ori scrisoare personală, alt material expus în scris cu litere, cifre, semne grafice, precum şi primit prin fax, poştă electronică ori prin alt mijloc de comunicare sau în alt mod ce permite citirea informaţiei care se referă la circumstanţe importante pentru soluţionarea cauzei şi care pot confirma veridicitatea lor. Se consideră probă scrisă sentinţele, hotărârile şi alte acte judecătoreşti, procesele-verbale ale actelor procedurale, procesele-verbale ale şedinţelor judiciare, anexele (scheme, proiecte, desene etc.) la procesele-verbale ale actelor procedurale.

În conformitate cu art. 239 și 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată. La deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești se reglementează prin Legea nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti.

Articolul 524 Codul de procedură penală, stipulează că persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanțelor judecătorești, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislației cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

În conformitate cu art. 525 alin. (1) Codul de procedură penală al RM, acțiunea pentru repararea prejudiciului poate fi inițiată în termen de trei ani de la data apariției dreptului la repararea prejudiciului conform prevederilor art.6 din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

În conformitate cu art. 53 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvîrșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești.

Mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată, conform modului prevăzut de art.11 al Legii nr.1545 din 25.02.98, luîndu-se în considerare: a) gravitatea infracţiunii de a cărei săvîrşire a fost învinuită persoana respectivă; b) caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată; c) rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei; d) durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată; e) natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; f) suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice; g) măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate; h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie.

În toate cazurile, instanţa de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral. 47. Cadrul legal pertinent speței și precitat supra, instituie obligaţia generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul moral cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată.

În conformitate cu art. 2036 alin. (1) din Codul civil al RM, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Potrivit pct. 3 și pct.5 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09.10.2006, prin prejudiciu moral se înţelege suferinţe psihice sau fizice cauzate prin acţiunile sau omisiunile care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparţin persoanei din

momentul naşterii sau la bunurile dobîndite prin lege (viaţă, sănătate, demnitate şi reputaţia profesională), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale (dreptul de a folosi propriul nume, dreptul de autor). În categoria largă a prejudiciilor corporale intră durerile fizice cauzate unei persoane prin lovituri, vătămări, răniri etc., suferinţele psihice condiţionate de vătămările corporale, de provocarea unei boli, slăbirea rezistenţei fizice la boli sau de alte complicaţii, îngrijorarea pentru aceste efecte ulterioare, epuizarea emoţională, pierderea unor plăceri (ideea de confort, anumite înlesniri etc.). Prejudiciile afective constau în suferinţe psihice cauzate prin lezarea sentimentelor de afecţiune, care cuprind suferinţele psihice determinate de pierderea sau de rănirea, mutilarea, desfigurarea sau îmbolnăvirea gravă a persoanelor apropiate, de pierderea locului de muncă, dezvăluirea secretului familial sau a secretului medical, de limitarea sau privarea temporară de anumite drepturi, cît şi orice alte suferinţe psihice similare.

Prin prejudicii aduse onoarei, cinstei, demnităţii, prestigiului sau reputaţiei profesionale a unei persoane se înţeleg prejudiciile produse prin insulte, calomnii, defăimări, aprecieri nefavorabile, inclusiv cele privind reputaţia şi probitatea profesională, apartenenţa la un grup etnic socialmente mai defavorizat sau la o anumită minoritate sexuală.

În corespundere cu pct.28 al aceleaiași hotărîri, obligaţia de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferinţelor psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanţe şi în baza căror acţiuni (inacţiuni) i-au fost cauzate suferinţe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

În conformitate cu art. 219 alin. (4) Codul de procedură penală al RM, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Reieșind din cele expuse, se constată temeinicia motivelor ce-i acordă reclamantului Badicico Petru posibilitatea de a-și valorifica dreptul său la acțiune în temeiul prevăzut de Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, art.art.1405,1422,1423 Cod civil, art. 5 și 8 CEDO, precum și art.9 al Pactului internaţional cu privire la drepturile civile şi politice din 16.12.66.

Conform alin. (3) al art. 11 alin. (1) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti nr. 1545 din 25 februarie 1998, în toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echităţii, care exprimă că indemnizaţia trebuie să prezinte o justă şi integrală despăgubire. În temeiul Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a

Libertăţilor Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacţie echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu şi nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor şi nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

În conformitate cu art. 2037 din Codul civil al RM, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Potrivit art. 46 al Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, înaltele Părţi contractante se angajează să se conformeze hotărârilor definitive ale Curţii în litigiile la care ele sunt părţi.

În sensul normei precitate, hotărîrile CEDO au forţă obligatorie. Urmare, Curtea statuează că nivelul compensaţiilor trebuie să fie comparabil în raport cu sumele acordate de Curte în cauze similare (Scordino nr.1 c. Italiei, Ciorap nr.2 c. Moldovei, Burdov nr.2 c. Rusiei, 15 ianuarie 2009, §99). 64. Cu referire la detenția nemotivată, instanța de judecată atestă faptul că în cauza Stepuleac versus Republica Moldova din 06.11.2007 (cererea nr. 8207/06), Curtea a considerat că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres şi neliniște ca urmare a detenţiei sale timp de 2 luni contrar articolului 5 § 1 al Convenţiei şi în condiţii contrare articolului 3 al Convenţiei. 65.

În speță, reclamantul Badicico Petru solicită încasarea din contul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul său a prejudiciului moral de 46 000 Euro rezultat din deținerea în condiții de detenție contrare art.3 CEDO.

Instanţa de judecată o consideră ca fiind vădit excesivă şi în urma estimărilor efectuate pe o bază echitabilă, conform art. 2037 Cod civil al RM, precum și potrivit nivelului compensațiilor acordate de CEDO în spețe similare, consideră că este oportun să acorde reclamantului Badicico Petru suma de 2000 (două mii) Euro cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligaţiei, rezultat din deținerea în condiții de detenție în Penitenciarul nr. 13 Chișinău și Penitenciarul nr. 17 Rezina, contrare art.3 CEDO, sumă pe care o consideră rezonabilă.

Instanța de judecată remarcă faptul că prejudiciul moral nu poate fi deturnat de la scopul său, prin majorare, aşa cum solicită reclamantul în acţiune, or acest lucru i-ar conferi acestuia un folos material necuvenit, fără o justificare cauzală în eroarea comisă şi consecinţele acesteia.

Sumele încasate de la stat nu reprezintă preţul pentru suferinţele fizice sau psihice, care de cele mai dese ori sunt inestimabile, ci reprezintă o reparaţie stabilită din perspectiva consecinţelor în plan personal şi social ca urmare a încălcărilor admise asupra drepturilor vizate.

Totodată se reține că la depunerea acțiunii reclamantul a achitat suma de 250 (două sute cincizeci) lei și taxa de timbru de 200 (două sute) lei. Astfel, conducându-se de prevederile art. 94 Cod de procedură civilă, instanța va încasa de la bugetul de Stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Badicico Petru taxa de stat de 250 (două sute cincizeci) lei și taxa de timbru de 200 (două sute) lei.

Sintetizând cele expuse mai sus și examinând probatoriul administrat la dosar prin raportarea acestuia la prevederile art. 118, 121-122 Codul de procedură civilă, instanța reiterează că acțiunea reclamantului Badicico Petru este parțial întemeiată și urmează a fi admisă parțial, cu dispunerea încasării de la bugetul de Stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Badicico Petru d.n. ***** IDNP ***** prejudiciul moral în mărime de 2 000 (două mii) Euro cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligaţiei, rezultat din deținerea în condiții de detenție în Penitenciarul nr. 13 Chișinău și Penitenciarul nr. 17 Rezina, contrare art.3 CEDO, taxa de stat de 250 (două sute cincizeci) lei și taxa de timbru de 200 (două sute) lei.

În rest, pretențiile se resping ca fiind neîntemeiate.

în conformitate cu articolele 236, 238-241 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Badicico Petru împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind încasarea prejudiciului moral de 46 000 Euro rezultat din deținerea în condiții de detenție contrare art.3 CEDO, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 450 lei.

Se încasează de la bugetul de Stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Badicico Petru d.n. ***** IDNP ***** prejudiciul moral în mărime de 2 000 (două mii) Euro cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligaţiei, rezultat din deținerea în condiții de detenție în Penitenciarul nr. 13 Chișinău și Penitenciarul nr. 17 Rezina, contrare art.3 CEDO, taxa de stat de 250 (două sute cincizeci) lei și taxa de timbru de 200 (două sute) lei.

În rest, pretențiile se resping ca fiind neîntemeiate.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,

Judecătorul Cazacu Grigorii